

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: B. M., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 5/269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá, *zastoupený:* JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2019 č.j. OAM-473/LE-BA02-VL13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 820.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. **Včasnou žalobou ze dne 2.1.2020** předanou k poštovní přepravě dne 3.1.2020 a soudu doručenou dne 6.1.2020 a jejím doplněním ze dne 21.1.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2019 č.j. OAM-473/LE-BA02-VL13-2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, výslovně žádal o advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu, se sídlem Šlejnická 1547/ 13, Praha 6, a usnesením zdejšího soudu ze dne 7.1.2020 č.j. 60Az 1/2020-26 byl žalobci ustanoven zástupcem zmíněný advokát.
3. **V žalobě** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, když dospěl k názoru, že v jeho případě lze X republiku (dále jen **X**) považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobce údajně neprokázal, že v jeho případě ji nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Dle žalobce žalovaný pochybil v tom, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný své závěry založil pouze na zjevně účelové interpretaci výpovědi žalobce a naprosto konkrétní informace žalobce o nebezpečí vyplývající z angažmá pro Demokratickou stranu X označil za vyfabulovaná s úmyslem získat mezinárodní ochranu na území České republiky (dále jen **ČR**). Žalobce s výše uvedeným argumentačním postupem žalovaného nesouhlasil a uvedl, že žalovaný nezohlednil jeho specifický případ, nevyhodnotil naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a ve věci rozhodl meritorně. Žalobce dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19 a poukázal na to, že v případě aplikace institutu zjevné nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu je třeba k individuálnímu případu přistupovat opatrně a obezřetně. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí jen obecně poukázal na možnost žalobce obrátit se na X orgány, aniž by se zabýval tím, zda se mu ze strany těchto institucí dostane pomoci. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu — specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil, že v X panuje ústavní krize a zneužívání státních prostředků a kupování hlasů provází dokonce i parlamentní volby. K tvrzení žalovaného, že země je bezpečnou třetí zemí žalobce opakovaně uvádí, že uvedené tvrzení není relevantní samo o sobě, žalovaný se musí zabývat i tím, zda lze takovou zemi za bezpečnou považovat i vůči osobě žalobce, s čímž se žalovaný dostatečně nevypořádal. Dle § 4 odst. 2 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) má správní orgán žalobce přiměřeně poučit o jeho právech a povinnostech. Žalobce nebyl poučen o skutečnosti mající zcela zásadní dopad na řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a sice, že v jeho případě dochází k obrácení důkazního břemene. V souvislosti s tím žalobce s poukazem na judikaturu NSS dále namítal, že žadatel o azyl má v řízení o mezinárodní ochranu toliko povinnost tvrzení a součinnosti, je

však následně především na správním orgánu, aby zajistil veškeré důkazy pro řádné posouzení skutkového stavu. Přitom platí, že žadatel nemusí pronásledování své osoby prokazovat jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď, důkazní břemeno naopak tíží správní orgán v případě, že věrohodnost této výpovědi zpochybňuje. Žalovaný tudíž pochybil, jestliže řádně nezohlednil veškeré azylově relevantní okolnosti, které žalobce konzistentně uváděl v průběhu celého řízení, ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky. V případě, že by se žalovaný uvedenými tvrzeními, na které poukázal žalobce, zabýval a postupoval podle shora uvedených ustanovení správního řádu, mohlo být mimo jiné zjištěno, že X nelze vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu a je zde důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 3.12.2019 č.j. 17 A 216/2019-20 a ze dne 5.11.2019 č.j. 17 A 211/2019-20 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13.12.2017 č.j. 4 A 137/2017-22).*

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.12.2019 č.j. OAM-473/LE-BA02-VL13-2019** bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 10.11.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 15.11.2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a dne 18.11.2019 byl s žalobcem proveden pohovor, z něhož vyplynulo, že žalobce se jmenuje X X, dále užíval jméno X, ale jiná jména či příjmení během svého života již nepoužíval a nepoužívá. Žalobce je rozvedený, ale má v Praze přítelkyni, se kterou má dceru; celkem má dvě děti, dceru X X, nar. X v X, kde nyní i žije, je státní příslušnicí Ukrajiny, žalobce ale není zapsán v jejím rodném listě, protože tady neměl doklady. Dále má syna X X, nar. X v X v X, který je státním příslušníkem Rumunska a žije v Irsku. Poslední oficiální místo bydliště žalobce ve vlasti bylo na adrese X 56, X. Žalobce popsal průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že X opustil v roce 2014, jel do Rumunska, kde byl asi jeden den, a odtud odletěl do Francie, kde chtěl podat žádost o azyl, ale dle jeho slov se mu zdálo, že jej sledují, a tak další den rychle odletěl do Moskvy, kde byl asi půl roku. Z Moskvy dle jeho vyjádření odletěl do Řecka, a po asi čtyřech dnech odletěl do Německa, kde v roce 2015 požádal o azyl, ale v roce 2017 utekl do ČR, kde byl asi rok, i když mezitím do Německa jezdil dále, aby dostal zpět svůj pas. Pak byl v ČR zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, a když jej propustili, tak byl asi tři dny v Praze, a pak odjel na Ukrajinu, kde zůstal skoro rok, protože tam má otce. Z Ukrajiny odjel asi před třemi nebo čtyřmi měsíci, zaplatil za X cestovní pas a přijel do ČR, aby viděl ženu a dceru. Pak odjel do Německa, ale byl zastaven a zadržen. Naposledy vstoupil na území ČR 20. nebo 21.9.2019, přičemž přijel soukromým mikrobusem přes Slovensko a Polsko. Jeho cestovní doklad je dle něj v Německu, a ten, na který přijel, byl padělaný. Dále žalobce sdělil, že dříve pobýval ve státech Evropské unie (dále jen EU), a to konkrétně v Rumunsku, Francii, Irsku, Řecku, Německu, ČR (asi rok v roce 2017, kdy zde byl nelegálně), Slovensku a Polsku. K tomu, zda měl dříve udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, žalobce sdělil, že byl registrován v Rusku, kde studoval a žil v letech 2000 - 2014, ale jezdil do X, a dle jeho tvrzení měl v Rusku i trvalé bydliště. O mezinárodní ochranu již žádal v roce 2015 v

Německu. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a dle jeho vyjádření o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu toho, že byl v mládežnické organizaci Demokratické strany - PLDM. Dle jeho slov byl vždy proti korupci v X a měli důkazy, že premiér a ministr brali peníze a tajně za ně kupovali X závody. Dále uvedl, že mu potom začali vyhrožovat, přicházeli k nim domů a jednou jej zbili, ale uzdravil se a v činnosti pokračoval. Předsedu vlády podle žalobce zavřeli do vězení. Bylo jich osm a byl na ně vyvíjen ještě větší tlak, dle něj jim jednou stříleli do dveří, tak žalobce skočil z okna, sebral si své dokumenty a odjel do Rumunska. Dle něj sebral všechny flash disky, které měl jako důkazy proti němu a jeho spolupracovníkům.

Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal správní orgán rozhodující ve věci jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení jmenovaného učiněné dne 15.11.2019. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o zajištění si legálního pobytu v ČR. V případě návratu do X se obává podle něj výhrůzek od nějakých členů politických stran, protože má údajné důkazy o jejich zkorumpovanosti. Správní orgán konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem X, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**), ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Na základě informací o politické situace a stavu dodržování lidských práv v X a na základě výpovědí žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o tvrzení žalobce, že mu už od roku 2011 členové různých politických stran vyhrožují, protože má jako člen mládežnické organizace Demokratické strany X údajné důkazy o jejich zkorumpovanosti a po návratu se obává dokonce smrti, žalovaný toto tvrzení žalobce považoval za zcela neoprávněné, ničím nepodložené, čistě spekulativní a zjevně naprosto účelové s cílem dodat závažnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, která je motivovaná pouze s cílem legalizovat si pobyt na území ČR. Žalovaný předně mimo jiné upozornil, že Demokratická strana X je v X stranou legální, která opakovaně obsazuje vrchní příčky v parlamentních volbách a do roku 2019 se dokonce jednalo o stranu vládní. Tvrzení žalobce, že by její členové byli pronásledováni ze strany X státních orgánů či bezpečnostních složek je tak zcela zjevně lživé. Současně žalobce hovořil o svých údajných problémech rozporně a naprosto nepřesvědčivě, když nebyl schopen vysvětlit ani základních informace, tedy jaké důkazy proti členům různých stran vlastně vůbec má, ani co po něm konkrétně tito lidé po dobu tolika let chtěli, a proč by jej v tomto směru hledali. Tvrzení žalobce o údajných důkazech proti nějakým politikům a o tom, že mu po návratu do X zbývají dva dny života, tak správní orgán pokládal za čistě smyšlené tvrzení žalobce s cílem vygradovat jeho azylový příběh a dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že v jeho případě nelze X za bezpečnou zemi původu považovat. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.2.2020** mimo jiné uvedl, že z azylového příběhu usoudil, že žalobce nedostal své povinnosti prokázat, že X nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu. Z toho důvodu, v souladu s platnou legislativou, zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Žalobce celý svůj azylový příběh vystavěl na tom, že je již od roku 2011 pronásledován a šikanován ze strany některých X politických stran a také policie. Důvodem má být to, že žalobce, jakožto člen parlamentní politické strany PLDM, má spolu se svými kolegy důkazy o zkorumpovanosti a nelegálních praktikách těch politických stran, které jej kvůli tomu nyní pronásledují. V průběhu celého správního řízení však žalobce neprojevil žádnou snahu tyto důkazy alespoň částečně konkretizovat. Celý azylový příběh se nese v duchu obecnosti žalobcových tvrzení. Důvody, které žalovaný správní orgán vedly k označení žalobcova azylového příběhu za účelový a nevěrohodný, jsou pak rozebrány zejména na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný na tomto místě na své vydané rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plně odkázal. Poslední námitkou je žalovanému vyčítáno, že žalobce nedostatečně poučil o jeho právech a povinnostech, který v důsledku toho nevěděl, že je důkazní břemeno v tomto konkrétním případě vychýleno značně směrem k němu. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by zanedbal svou povinnost poučit žalobce o jeho právech a povinnostech a dodal, že je v zájmu každého žadatele o mezinárodní ochranu uvádět co nejdetailnější údaje a informace ve vztahu k danému azylovému příběhu. Námitka, že žalobce nevěděl, „že musí on sám dostatečně prokazatelně dokázat, že X v jeho případě není bezpečná země původu“ se žalovanému nezdála adekvátní. Je snad naprosto jasné, že, jak již bylo napsáno výše, prokázat důvodnost azylového příběhu je v zájmu každého žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce však této povinnosti nedostal. Neposkytl žádné konkrétnější informace a ani nepodložil svá tvrzení důkazy; důkazy se podle žalobce nacházejí v Berlíně. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.12.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 3.2.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 16.12.2019 žalobci předáno dne 19.12.2019.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

9. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
10. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 2 bod 15. prováděcí vyhlášky považuje Česká republika X za bezpečnou zemi původu.
13. Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitky žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného a tedy nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.
14. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
15. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že X lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek

bezpečnosti X, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019 ze dne 12.6.2019 a Informace OAMP, X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20.6.2018. Současně žalovaný vycházel z výpovědi žalobce. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené lze ověřit, že X je možné považovat za bezpečnou zemi původu.

16. Zdejší soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. K obdobnému závěru pak dospěl i NSS, např. ve svém rozsudku ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70 v němž uvedl, že: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
17. Zdejší soud se v dané věci zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce hovořil o svých údajných problémech rozporně a naprosto nepřesvědčivě, když nebyl schopen vysvětlit ani základní informace, tedy jaké vlastní důkazy proti členům různých stran, ani co po něm konkrétně tyto lidé po dobu tolika let chtěli, a proč by jej v tomto směru hledali. Žalobce měl mít i problémy s policií, přičemž mu měla vyhrožovat a měli jej v roce 2013 zbít, když po něm chtěli údajné důkazy, ale žalobce jim důkazy o korupci členů různých politických stran vydat nechtěl, protože by dle něj všechny důkazy hned zničili, ale na dotaz, zda se obrátil ve vlasti na nějaké instituce s žádostí o pomoc ohledně vyhrožování, uvedl, že se obrátil na policii, a to také v roce 2013, což jeho dřívější výpověď o údajně nedůvěře v policii a obavách z ní zcela popírá. Dále žalobce sám navíc uvedl, že během doby, kdy měl údajné problémy se členy politických stran a policií, opakovaně vycestovával z X do Ruska, konkrétně v letech 2000 - 2014, kdy tam žil a studoval a nikdy neměl žádné problémy při vycestování či návratu. Rovněž po tom, co po něm měl kdosi střílet a po údajných problémech s policií, žalobce vycestoval ze země původu, a to opět legální cestou na základě platných dokladů přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů, a aniž by mu v tom někdo jakkoliv bránil či měl v tomto směru jakékoliv potíže. Vyjádření žalobce, že jej bezpečnostní složky nechávaly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

dokonce opakovaně opouštět území, protože pořád jezdil a vracel se s advokátem, a jelikož odjížděl často, tak jej neměla policie šanci chytit, ve světle všech výše nastíněných okolností působí naprosto absurdně a jde zjevně o lež. Pokud by totiž o něj měla policie nebo dokonce někdo z vládních stran natolik vážný zájem, že by jej měli ohrozit i v případě jeho návratu do vlasti po 5 letech, jak se žalobce snaží správnímu orgánu tvrdit v průběhu řízení, pak tak bezesporu mohli mnohem účelněji učinit již před jeho odjezdem z vlasti. Žalobce přitom nebyl schopen v této souvislosti jakkoliv konkrétně vysvětlit, proč by měl zájem o jeho osobu trvat, respektive proč vůbec by měl kdy být zájmovou osobou pro policii.

18. Jestliže však žalobce obavu vážné újmy vztahoval toliko k rozporování presumpce Mongolska jako bezpečné země původu, byl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat. To ale neučinil, když spíše obecně vyličil svou údajnou situaci, avšak již k namítaným skutečnostem neunesl důkazní břemeno a současně docházelo k zjevným a zásadním rozporům v jeho výpovědích. Za tohoto stavu byl proto správný závěr žalovaného, vyhodnotit jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.
19. Současně soud poukazuje na to, že žalobce nikdy nebyl v X z ničeho obviněn, natož trestně stíhán, jak vyplývá z jeho výpovědí. Nelze pominout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, neboť tento se tak dle svého vyjádření rozhodl učinit až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR orgány policie uloženo správní vyhoštění, a byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce si přitom byl vědom svého uděleného soudního vyhoštění, a i tak po opětovném nelegálním příjezdu na území ČR v září 2019 navíc vycestovával do Německa, přičemž přicestoval na padělaný doklad.
20. Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 7.1.2020 č.j. 60 Az 1/2020-26 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 21.1.2020, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 9504399001/5500, VS: 820, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. července 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.